

عنوان مقاله:

مدرسه آینده در ایران: روش نظریه زمینه ای

محل انتشار:

فصلنامه جامعه پژوهی فرهنگی، دوره 11، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

ناهید شریفی - دانشجوی دکتری رشته مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران.

بدری شاه طالبی - عضو هیات علمی گروه مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران.

اکبر اعتباریان - عضو هیات علمی گروه مدیریت دولتی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اصفهان (خوراسگان)، اصفهان، ایران.

خلاصه مقاله:

مدارس آینده از دغدغه های مهم نظام آموزشی است که نشان از وضعیت ناپایدار مدارس کنونی دارد. علیرغم انتقادات به نظام فعلی، به ویژه فرهنگ مدرسه، تصویری از مدرسه آینده پیش رو قرار نگرفته است. این پژوهش با همین هدف به روش نظریه زمینه ای به دنبال تدوین مدل مدرسه آینده است. روش پژوهش کیفی-استقرایی است و از روش نظریه زمینه ای استراوس-کوربین استفاده شده است. ابزار گردآوری اطلاعات مصاحبه نیمه ساختمند که به سه روش کدگذاری باز محوری و انتخابی، تجزیه و تحلیل شد. مشارکت کنندگان متخصصان موضوعی در زمینه تعلیم و تربیت واجد شرایط ورود به مصاحبه بودند که از طریق نمونه گیری نظری تا ۱۴ نفر به سطح اشباع داده ها رسید. نتایج با ۲۲ مقوله کلی در قالب مدل پارادایمی شامل شرایط علی (توسعه و پذیرش فناوری، سیاست های مشارکتی، توسعه سرمایه ای، تاکتیک های نهادی تفکر آینده نگرانه) پدیده محوری (ایجاد مدرسه آینده)، شرایط زمینه ساز (سیاست های یادگیری، سرمایه های اجتماعی، حساسیت فرهنگی هنری)، شرایط مداخله گر (گفتمان نمایشی، تنازع نهادهای قدرت، مدیریت تفاوت ها، وابستگی منابع) راهبردها (توسعه گفتمان خلاقیت، احیای رسالت مدرسه ای، پذیرش چند فرهنگ گرایی، بازآرایی محیطی، بازاندیشی آموزشی) و پیامدها (شفافیت عملکرد، شوق یادگیری، برون یابی، توسعه دانایی محوری) قرار گرفت. نتایج این پژوهش برای بازشناسی ضعف مدارس فعلی و زمینه سازی برای مدارس آینده مفید خواهد بود.

کلمات کلیدی:

مدرسه آینده، روش نظریه زمینه ای، الگوی پارادایمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1206659>

